

paraules del Bisbe

CELEBRAR LA PASQUA

† Francesc, Bisbe de Menorca

Benvolguts diocesans:

A la tarda del dia 14 de Nissan eren sacrificats al temple de Jerusalem els bens que la nit següent serien servits en el sopar amb què es commemorava la Pasqua d'Israel. Presidits pel cap de família, es reunien tots per celebrar la Pasqua menjant be i pa àzim. D'aquesta manera recordaven i agraiïen a Déu el "pas" (pasqua) d'Israel a través del mar Roig cap a la terra de promissió. Aquest esdeveniment del passat significava el pas de l'home de l'esclavitud a la llibertat, del vici a la virtut.

Després de la mort de Jesús la comunitat cristiana -que estava formada principalment per gentes vingudes del judaisme- va començar a pensar que en la mort i resurrecció de Jesús de Natzaret havia passat una cosa molt més important que el pas pel mar Roig. Jesús havia passat (pasqua) a través de la mort i havia arribat a la vida per sempre. A més, aquests esdeveniments van tenir lloc precisament a Jerusalem, durant les festes jueves de la Pasqua. Per això, des de molt aviat els cristians van pensar que la veritable Pasqua havia esdevingut amb el pas de Jesús d'aquest món al Pare. Ell és el veritable anyell de Pasqua que, amb el seu sacrifici, allibera l'home de la més gran de les esclavituds, que és el pecat. Un autor del segle II, Melitón de Sardes, dirà que la Pasqua d'Israel va ser només profecia de la

veritable Pasqua, que esdevé en la mort i resurrecció de Jesús.

En una carta escrita tot just vint anys després de la mort de Crist, deia Sant Pau: "Ha estat immolat el nostre anyell pasqual Crist. Així doncs celebrem la Pasqua no amb el llevat vell, sinó amb els pans àzims de la sinceritat i la veritat" (I Cor 5, 7-8). Ara ja no cal menjar be i pans àzims. L'únic be immolat és Crist i els àzims són els cristians mateixos.

El mateix Pau diu una altra cosa molt important: nosaltres estem vinculats a aquesta Pasqua de Jesús des que vam rebre el baptisme perquè -com proclamem en la nit de Pasqua- el baptisme ens ha unit a Ell en el seu pas a través de la mort cap a la vida (cf. Rom 6, 3-11), de manera que ara ja no podem viure com abans, sinó que hem de "caminar en una vida nova". El baptisme és un començar de nou. El vell estil de vida queda enrere. Ara la nostra vida ha de ser viscuda en Crist i amb Crist per Déu, el nostre Pare.

Cada any -i també cada diumenge- els cristians celebrem la Pasqua de Jesús i la nostra. Però només es pot celebrar aquesta Pasqua si, de veritat, començam a viure com a homes nous. Que el Senyor us concedeixi viure així aquesta Pasqua que ara comença.

Molt bona Pasqua!

l'entrevista a...

Mn. EUGENI RODRÍGUEZ

Mn. Eugeni Rodríguez, vicari episcopal d'Evangelització del Bisbat de Mallorca, va acudir a l'Illa amb motiu de la jornada anual de formació per a catequistes de la nostra diòcesi. Parlem amb ell sobre "La catequesi al servei de la iniciació cristiana", tema que va centrar la trobada.

En què consisteix el procés d'iniciació cristiana?

-Aquest procés comprèn els sagraments del Baptisme, la Confirmació i l'Eucaristia, que tenen un caràcter unitari. És un procés d'evangelització, que es fonamenta en un primer anunci: donar a conèixer Jesús, que és Déu, que es va encarnar i va morir per a nosaltres per salvar-nos.

La nostra societat actual és molt plural i, en general, no manifesta un interès especial pel fet religiós ni la transcendència.

Com condiciona aquesta realitat la materialització del procés? Com s'ha de procedir?

-Efectivament, es tracta d'una societat molt pragmàtica i materialista en la qual moltes persones viuen com si mai no haguessin de morir i no escolten Déu. Per açò, no és fàcil evangelitzar en un ambient com aquest. El que cal fer, d'entrada, és activar un procés de conversió, del primer anunci, que és essencial. El Directori General de Catequesi ens indica que hem de seguir tres fases: la primera, i més important, es l'acció missionera en la qual hem de transmetre el carisma de Jesús; una segona, que és pròpiament catequètica, l'acció que estem fent dirigida a unes persones que estan en vies de ser evangelitzades; i la tercera, que és una acció pastoral, adreçada als qui ja recorren el procés i s'han d'integrar dintre de l'Església, per viure i celebrar la fe amb la comunitat cristiana.

Quines propostes pràctiques ha formulat vostè als catequistes reunits, en funció de les dificultats esmentades amb què ens trobem?

-Primerament els hi he parlat de la necessitat d'aplicar, abans de tot, el que jo anomeno "precatequesi", és a dir que el catequista ha de despertar la fe del catecumen. Després he destacat la importància de què, a les nostres catequesis, el primer anunci que es faci sigui bàsicament vivencial, fonamentat en la pregària i amb la lectura de la Paraula de Déu. El catequista ha de ser un testimoni viu que anuncia explícitament Jesús a la vegada que manifesta personalment la seva fe. També he fet notar la necessitat d'incloure les famílies en aquest procés cap a la fe, per tal que puguin participar activament en els itineraris catequètics establerts, que afavoreixin una experiència de fe continuada, perquè val a dir que evidentment aquest procés d'evangelització requereix un temps si volem que sigui efectiu i profitós.

Moltes gràcies per haver compartit amb nosaltres alguns detalls importants de la seva intervenció en aquest curs formatiu.

Diego Dubón

DIUMENGE DE PASQUA

Lectura dels Fets dels

Apòstols 10, 34a. 37-43

En aquells dies Pere prengué la paraula i digué: -"Ja sabeu què ha passat darrerament per tot el país dels jueus, començant per la Galilea, després que Joan havia predicat a la gent que es fessin batiar. Parl de Jesús de Natzaret. Ja sabeu com Déu el consagrà unguint-lo amb l'Esperit Sant i amb poder, com passà per tot arreu fent el bé i donant la salut a tots els qui estaven dominats pel diable, perquè Déu era amb ell. Nosaltres som testimonis de tot lo que va fer en el país dels jueus i a Jerusalem. Després el mataren penjant-lo a un patíbul. Ara bé: Déu el ressuscità el tercer dia i concedí que s'aparegués, no a tot el poble, sinó a uns testimonis que, des d'abans, Déu havia escollit, és a dir, a nosaltres, que hem menjat i begut amb ell després que ell hagué ressuscitat d'entre els morts. Ell ens ordenà que predicàssim al poble assegurant que ell és el qui Déu ha destinat a ser jutge de vius i de morts. Tots els profetes donen testimoni a favor seu anunciant que tothom qui creu en ell rep el perdó dels pecats gràcies al seu nom.

Salm Responsorial 117

R: Avui és el dia en què ha obrat el Senyor, alegrem-nos i celebrem-lo.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Colosses

3, 1-4

Germans, ja que heu ressuscitat

juntament amb Crist, cercau allò que és de dalt, on hi ha Crist, assegut a la dreta de Déu; estimau allò que és de dalt, no allò que és de la terra. Vosaltres vàreu morir, i la vostra vida està amagada en Déu juntament amb Crist. Quan es manifestarà Crist, que és la vostra vida, també vosaltres apareixereu amb ell plens de glòria.

Lectura de l'evangelí segons sant Joan

20, 1-9

El diumenge Maria Magdalena se n'anà al sepulcre de matí, quan encara era fosc, i va veure que la pedra havia estat llevada de l'entrada del sepulcre. Ella se'n va corrents a veure Simó Pere i l'altre deixeble, aquell que Jesús estimava tant, i els diu: -"S'han enduit el Senyor fora del sepulcre i no sabem on l'han posat." Llavors Pere, amb l'altre deixeble, sortí cap al sepulcre. Corrien tots dos junts, però l'altre deixeble s'avançà i arribà primer al sepulcre. S'acotà per mirar a dins i va veure aplanat el llençol d'amortallar, però no hi entrà. Darrera ell arribà Simó Pere, entrà al sepulcre i va veure aplanat el llençol d'amortallar, però el mocador que li havien posat pel cap no estava aplanat com el llençol, sinó lligat encara en el mateix lloc. Llavors entrà també l'altre deixeble que havia arribat primer al sepulcre, ho va veure i cregué. Fins aquell moment encara no havien entès que, segons les Escripures, Jesús havia de ressuscitar d'entre els morts.

Lectura del libro de los Hechos de los apóstoles

10, 34a. 37-43

En aquellos días, Pedro tomó la palabra y dijo: «Vosotros conocéis lo que sucedió en toda Judea, comenzando por Galilea, después del bautismo que predicó Juan. Me refiero a Jesús de Nazaret, ungido por Dios con la fuerza del Espíritu Santo, que pasó haciendo el bien y curando a todos los oprimidos por el diablo, porque Dios estaba con él. Nosotros somos testigos de todo lo que hizo en la tierra de los judíos y en Jerusalén. A este lo mataron, colgándolo de un madero. Pero Dios lo resucitó al tercer día y le concedió la gracia de manifestarse, no a todo el pueblo, sino a los testigos designados por Dios: a nosotros, que hemos comido y bebido con él después de su resurrección de entre los muertos. Nos encargó predicar al pueblo, dando solemne testimonio de que Dios lo ha constituido juez de vivos y muertos. De él dan testimonio todos los profetas: que todos los que creen en él reciben, por su nombre, el perdón de los pecados».

Salmo responsorial 117

R: Este es el día que hizo el Señor: sea nuestra alegría y nuestro gozo.

Lectura de la carta del apóstol san Pablo a los Colosenses

3, 1-4

Hermanos: Si habéis resucitado

con Cristo, buscad los bienes de allá arriba, donde Cristo está sentado a la derecha de Dios; aspirad a los bienes de arriba, no a los de la tierra. Porque habéis muerto; y vuestra vida está con Cristo escondida en Dios. Cuando aparezca Cristo, vida nuestra, entonces también vosotros apareceréis gloriosos, juntamente con él.

Lectura del santo Evangelio según san Juan

20, 1-9

El primer día de la semana, María la Magdalena fue al sepulcro al amanecer, cuando aún estaba oscuro, y vio la losa quitada del sepulcro. Echó a correr y fue donde estaba Simón Pedro y el otro discípulo, a quien Jesús amaba, y les dijo: «Se han llevado del sepulcro al Señor y no sabemos dónde lo han puesto. » Salieron Pedro y el otro discípulo camino del sepulcro. Los dos corrían juntos, pero el otro discípulo corría más que Pedro; se adelantó y llegó primero al sepulcro; e, inclinándose, vio los lienzos tendidos; pero no entró. Llegó también Simón Pedro detrás de él y entró en el sepulcro: vio los lienzos tendidos y el sudario con que le habían cubierto la cabeza, no con los lienzos, sino enrollado en un sitio aparte. Entonces entró también el otro discípulo, el que había llegado primero al sepulcro; vio y creyó. Pues hasta entonces no habían entendido la Escritura: que él había de resucitar de entre los muertos.

evangelí i vida

Crist ha ressuscitat com a primícia de tots els qui han mort

Vicent Llabrés

El text de Joan (20,1-9), que tots els anys es proclama el dia de Pasqua, ens narra la visita al sepulcre de Pere i del deixeble estimat i que forma part d'un relat més llarg centrat en la figura de Maria Magdalena. Es pot fer difícil entendre el significat d'aquest text si és separa del conjunt del relat (Jn 20, 1-18), que ens proposa acompanyar Maria Magdalena al sepulcre.

El sepulcre és símbol de la mort i del seu silenci humà, i Maria Magdalena mostra la sorpresa i la perplexitat de que el Senyor no és al sepulcre (no pot ser-hi qui ha donat la vida per salvar-nos). En el sepulcre no hi ha vida, i Ell s'havia presentat com la resurrecció

i la vida, en aquest primer moment Maria Magdalena descobreix la resurrecció, però no la pot interpretar encara. Però ella rebrà en el mateix text de Joan (20,10-18) una missió extraordinària, passant per un procés de no "veure" ja Jesús ressuscitat com el Jesús que havia conegut, sinó "reconeixent-lo" d'una altra manera més íntima i personal

La figura del deixeble estimat que corre amb Pere, és, sobretot, el "deixeble" que des de la intimitat que ha aconseguit amb el Senyor per mitjà de la fe, ens fa comprendre que la resurrecció és la seva nova presència entre nosaltres, presència absolutament diferent i renovada.

La resurrecció de Jesús ens fa visible sobretot l'amor de Déu a la Humanitat sofrent. "Avui estaràs amb mi al Paradís" (Lc 23,43). I és també un toc d'atenció per a tots els "poderosos d'aquest món": "Per tant, que sàpiga de cert tot el poble d'Israel que Déu ha constituït Senyor i Messies aquest Jesús que vosaltres vau crucificar" (Ac 2,36).

La resurrecció de Jesús ho capgira tot. Sense resurrecció, la darrera paraula seria dels qui tenen el poder de jutjar, condemnar i matar. Però, "Crist ha ressuscitat d'entre els morts, com a primícia de tots els qui han mort" (ICo 15,20), i així, la darrera paraula no la tenen els poderosos sinó Déu-Amor.

la veu dels joves

“Amor, pau i reconciliació”

Secretariat Diocesà de Joveventut

Lestiu passat vaig tenir l'oportunitat de viatjar a Palestina com a voluntària de Càritas. Era la primera vegada que entrava de ple en una realitat totalment diferent a la que estava acostumada, una realitat que ens és incòmoda, però que segueix allà, moltes vegades oculta als nostres ulls. Mentiria si digués que no pens amb Palestina cada dia, que aquesta experiència no ha canviat la meua vida i la meua concepció del món. Mentiria si digués que no vaig ser molt feliç allà, envoltada de murs i checkpoints, però acompanyada per

l'energia i esperança que transmet el poble palestí, i la calidesa amb la que ens van acollir. Mentiria si no fos capaç de dir que ha estat la millor experiència de la meua vida i que d'allà m'enduc unes vivències i uns amics que estaran sempre presents en el meu dia a dia, i es que, lluny d'una situació de pau permanent, els palestins segueixen lluitant amb humilitat i resistència, defensant a aquells que no tenen veu i aquells que han quedat en l'oblit. En quinze dies vaig sentir aquesta lluita com a pròpia, no només com a cristiana, sinó com a persona i com a jove.

En quinze dies vaig saber valorar el significat de les paraules “amor, pau i reconciliació” del Pare Jamal Khader fins i tot en les situacions més injustes. Per açò, ara és el moment de contar a tothom el què vam viure allà i tot el que ens van transmetre en cada xerrada, cada mirada, cada somriure i cada silenci, perquè si Déu és present cada dia en la vida dels cristians, també ho és en la terra on va viure i caminar el seu Fill i totes les persones que viuen en ella, sense distinció de nacionalitats o religions.

Clara Casasnovas, 2 d'Abril 2019

miscel·lània menorquina

Un concert accidentat (I)

Florenci Sastre

Les falses notícies que recollim en els darrers articles sobre l'arribada del Bisbe Díaz Merino tenien, si més no, certa gràcia o al manco no ocasionaren mal a ningú, però altres que ens proporcionen el cronicó de Francesc Aledo i Preto hagueren pogut produir desgràcies importants. Una d'aquestes, data del mes d'abril de 1832, i es refereix a l'església del Carme de Maó:

“El 13. Este dia se ha celebrado como corresponde la fiesta de los Dolores de Nuestra Señora, en particular à la Iglesia del convento de los carmelitas en que se ha querido distinguir e imitar la que se hizo 46 años atras en circa, al tiempo que poseiamos el Teniente General Conde de

Cifuentes, Capitan General de las Baleares (uno de los mejores y mas beneficos gobernadores que ha tenido Menorca que no apetecia sino el bien y riqueza de la isla). En la mañana huvo una patetica y solemne misa; y en la tarde que se desplegó la esencialidad de la funcion del Estabat Mater ejecutado por un cuerpo muy respetable de musica, obra del profesor Hayden, aunque es musica antigua es de mucho gusto. El Orquesta fue de antemano colocado por medio de un tablado de 6 palmos de elevacion desde el suelo en la Capilla inmediata à la sacristia, en donde cabian todos los musicos y cantores, dandose principio à las 6 y media con aquel Hymno.

Como havia casi medio siglo que no se

havia oido ni hecho tan solemne funcion, siendo muy pocos los que podian contar con aquella, movió la curiosidad del pueblo à la concurrencia, y fue tan numerosisima que la Iglesia se vió llena de gentio que no cabian en ella mas personas; y las que contenia segun el mas aprocsimado calculo ascenderian à mas de dos mil. Una hora y media despues de haver empezado se sintieron voces que la Iglesia iba à pegarse fuego habiendo ya tenido lugar por la parte del Organo; llegaron a producir estos gritos una viva sensacion y un gran murmullo, de esto se pasó al asombro, luego al terror forzando el gentio à la fuga; el resultado de esta determinacion llevó el efecto de la aceleracion à una salida precipitada.

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

Salms de la 1ª Setmana:

Dg.21, DIUMENGE DE PASQUA: Fets 10, 34a. 37-43 / Sal 117 / Col 3, 1-4 o bé 1C 5, 6b-8 / Jo 20, 1-9 (o bé l'Evangeli de la vetla Pasqual).

DI. 22, Octava de Pasqua: Fets 2, 14. 22-33 / Sal 15 /

DT. 23, Octava de Pasqua: Fets 2, 36-41 / Sal 32 / Jo 20, 11-18.

DC. 24, Octava de Pasqua: Fets 3, 1-10 / Sal 104 / Lc 24, 13-35.

DJ. 25, Octava de Pasqua: Fets 3, 11-26 / Sal 8 / Lc 24, 35-48.

DV. 26, Octava de Pasqua: Fets 4, 1-12 / Sal 117 / Jo 21, 1-14.

DS. 27, Octava de Pasqua: Fets 4, 13-21 / Sal 117 / Mc 16, 9-15.

Dg. 28, II de Pasqua: Fets 5, 12-16 / Sal 117 / Ap 1, 9-11a. 12-13. 17-19 / Jo 20, 19-31.

Xerrades quaresmals a Ferreries i Alaior

Raquel Hernández, de Càritas Diocesana, va encetar la dimensió ètica i cristiana del consum amb un discurs titulat “El Comerç just i consum responsable” en les xerrades quaresmals de Ferreries. En sintonia amb la “Laudato Sì” del Papa Francesc, na Raquel va donar criteris per una compra i consum intel·ligent, responsable i solidari que tengui en compte no sols les nostres necessitats sinó també la dels més pobres i del planeta.

Sota el títol de “Del servei i la donació amorosa a la glòria vivificant”, el matrimoni Diego Dubón i Teresa Jansà van apropar la vivència pasqual a la parròquia de Santa Eulàlia d'Alaior. Fent un recorregut pels dies sants van ajudar a redescobrir que només des del servei i la donació amorosa es pot arribar a experimentar la plenitud de la vida del Ressuscitat.

DAVID

Ara que acaba la Setmana Santa i ens aproximam a la celebració de la Ressurrecció de Crist, l'àvia d'en David vol compartir el seu testimoni i com experimenta que Déu té la darrera paraula.

Amb aquestes paraules ens trasllada el missatge de què, tot i que no sempre entenem els seus camins, amb amor si sentim el seu Esperit en les nostres vides i ens ajuda a acceptar que tots i cadascun de nosaltres tenim un propòsit de vida únic i irrepètible, però igualment valuós.

Experiències vivides, moments encontrados... ¿cuándo surge la necesidad de escribir? ¿Por qué queremos contar lo que sentimos o explicar nuestras íntimas experiencias a ese interlocutor anónimo, que puede o no, conocernos? ¿Por qué esa necesidad de compartir?

Decir que toda vida es lucha, no deja de ser un tópico egoísta, ya que toda vida humana es la historia de una lucha, un hoy que, salvo honrosas excepciones, se vuelve pasado olvidado al final de esa existencia.

Quizás sea ese deseo de inmortalidad lo que impulsa al escritor a dejar su huella..., pero no es de mí que quiero escribir. Quiero escribir, hablar, dejar testimonio de la vida de mi nieto David.

David subió al cielo con tan solo dos años y siete meses; parece poco tiempo ¿verdad?, sin embargo, su huella es tan profunda, su testimonio tan grande que siento la enorme, tremenda necesidad de declarar que su vida TIENE SENTIDO, un sentido tan profundo, tan celestial que no puede quedar en el anonimato de la mayoría de la gente para quedarse "solo" en el corazón de los seres que tuvimos el enorme privilegio de conocerle y compartir su vida.

David fue un luchador, un luchador nato desde el primer aliento de su vida, cuando aún estaba en el vientre materno. Fue lo que se llama un "bebé milagro". Sus deseos de vivir hicieron que en el último mes de embarazo apenas se moviera, ya que de lo contrario el nudo del cordón umbilical le hubiera ahogado... pero nació, pequeñito y arrugado y con unos preciosos ojos azules. David quería

vivir, debía vivir para darnos ejemplo y demostrarnos que los pequeños éramos nosotros. Al principio durante los tres primeros meses su evolución fue lenta, pero dentro de la normalidad... hasta que llegaron las convulsiones, la terrible enfermedad hizo acto de presencia, un ir y venir de hospitales en los que los médicos llegaron a pensar que su madre estaba exagerando. ¡Ojalá!... con el traslado urgente a Palma llegaron las peores de las noticias, David padecía una enfermedad rara, prácticamente desconocida y sin solución que le impediría moverse, mantenerse erguido, hablar... no voy a describir aquí la odisea médica ni los sufrimientos de sus padres y familiares y muy especialmente los de su madre.

Quiero dejar testimonio de la grandeza de su vida, de su sonrisa, del amor que nos dio y nos sigue dando, de la lección de amor de sus padres y la dedicación absoluta y generosa de su madre y como no de su hermanito, solo dos años mayor que él.

Hasta que llegó David no nos habíamos dado cuenta de la pequeñez de nuestro mundo, centrado en un nosotros, familia, trabajo, amigos, un día a día de cualquiera.

Gozábamos con orgullo de nuestra unión y amor familiar, pero todo se había quedado pequeño. Con David descubrimos el AMOR, con mayúsculas, incondicional; David siempre respondía con una sonrisa, una gran y preciosa sonrisa, una mirada plena de amor infinito y agradecimiento. Su amor no pedía nada a cambio y agradecía todo.

Ahora, sin ti, pero contigo en el corazón quiero que todos sepan que tu vida

Sí tuvo sentido, que nos llenó y sigue llenándonos de amor; que sentimos el vacío de tu ausencia física y la plenitud de tu amor, de tu sonrisa. Nos hiciste mejores personas, nos ayudaste a crecer, a AMAR, a estar más unidos que nunca y a creer más en Dios. Nos enseñaste que nuestro cuerpo tiene límites, fecha de caducidad, es efímero, pero nuestra alma es eterna. ¿Cuántas veces vivimos como si nuestro cuerpo fuera eterno y nuestra alma no existiera?

Hacía falta que llegaras a nuestras vidas para ver, en la luz de tu mirada limpia y transparente, la bondad de Dios que vivía en ti, que tu sonrisa era la sonrisa de Dios, que el amor que tu transmitías era el más parecido al amor de Dios. Dios existe y está vivo, como lo estás tú en Él, porque solo Dios puede crear un ser tan puro como tú.

David, tu presencia impregna nuestras vidas, tu vida ha tenido el sentido más profundo al que puede aspirar cualquier persona, porque tú, David, como Jesús, pasaste haciendo el bien y nos has dejado la paz, la certeza de que sigues con nosotros, en nuestro corazón y tu alma ha volado a lo más alto, junto a tu creador.

Ojalá pudiéramos dejar nosotros la huella de bondad que tú nos has dejado, esa que nos conduce a un mundo mejor.

Espero, con tu ayuda, como ángel que eres, Dios nos permita encontrarnos en el cielo, cuando se cierre nuestro periplo en la tierra.

Gracias David. Te queremos. Siempre con nosotros.

Águeda Villalonga

agenda

Dia Internacional del llibre

Els treballadors i residents de la Residència d'Ancians de Maó, juntament amb els voluntaris de Càritas Diocesana vendran llibres de segona mà del projecte Mestral a Maó. Organitza Càritas. Dimarts 23 d'abril a la paradeta del Carrer Nou de Maó. Dimecres 24 d'abril a la residència de persones grans (C/ J. Anselm Clavé, Maó)

Recés prevesres

Dia 24 a partir de les 10'30 Al Santuari de la Mare de Déu del Toro.

Formació de monitors

Sobre com preparar un campament d'estiu. Organitza Clubs Cristians de Menorca. Cap de setmana del 27 i 28 d'abril a Son Putxet.

Sant Jordi dels Escoltes

Ruta de descoberta as Migjorn Gran i dinar de conjunt amb la resta de participants dels agrupaments. Diumenge 28 d'abril as Migjorn Gran.